

Vertrek

voeten rennen zich het lazarus door de staketsels van de stad
op zolen nog de afdrukken van een verkoolde trap
familiebedrading losgeslagen, gootstenen hangen in de lucht

ze spannen paarden achter wagens, het leven geknoopt
in een kussensloop, proberen schouderveren uit, heffen de vleugels
komen moeizaam los, er zit een rode scheur in de avondlucht, waar rook is
vuur het getier van dictators, er zingt een engel boven een minaret

ze springen dwars door prikkeldraad, omkijken trekt als een magneet
graven zich de nachten in, gaan de boot in, de Middellandse Zee
bijna over, gekapseisd, het Nauw van Calais doorgespoeld
tot in de Jammerbucht ook de voeten elkaar verliezen

er huist een grote somberte in het waterreservoir, vissen praten niet
hun huid is dun als die van dichters, ze huilen met open monden
willen oceanen op, kennen de namen van alle havens, koralen
uitgelekte olievelden, dode lotgenoten.

Aly Freije

Vlieg

mevrouw komt langs
herkauwt tussen twee slokjes koffie
het nieuws dat ik al zag
de laatste aanslag het aantal doden
de dader en hoe erg
stel dat je zoon

een vlieg landt op haar arm
heeft twee vleugels te strijken
zes pootjes te wassen
vouwt zijn plannen uit
grootse hoogtes kan hij bereiken
mevrouw en ik wij
vormen slechts een tussenstop
straks landt hij ergens
op een hoofd een arm
een dier een kind een dader

mevrouw haar zoon
zegt zij
wordt vader

Leonie Barnier